

Ierburi

Marin Mihalache

O, ierburi, înalte, cenușii,
Unde ne îngropăm pe cei iubiți
Și călătorele noastre trupuri,
Cald lăcaș de înțelegere.
Sau ierburi, mărunte, abia mijite
Din carapacea pământului
Ca un incendiu verde trosnind.
Și vântul care lovește
În vâlvătaia flăcărilor
Răscolind puterile.
Cerul a trecut peste filigranul
Eteric al șoaptelor.

Tot ce este moarte s-a oprit în pânțele
Și umbra bolește sub reci pedestale.
Soarele și-a aprins o retortă undeva
Într-un alt incendiu
Și iarba ca o mamă
A rămas să ne învelească.

Copyright © 2017 Marin Mihalache